

и законодавне санкције (потврђивања и проглашавања закона), да сазива Народно представништво у редовни и ванредни сазив, отвара и закључује његове седнице и распушта га, као и што у судству има право именовања судија и право амнестије и помиловања. Устав уводи дводомно Народно представништво са Народном скупштином и Сенатом, чиме је још више повећан утицај краља јер је половину сенатора он именовао, док се друга половина бирала. Избор сенатора се вршио према Закону о избору сенатора од 30. септембра 1931. који је предвиђао њихов мандат од шест година уз парцијално обнављање половине чланова сваке треће године. Сенатори нису могли да буду млађи од 40 година а ова установа је замишљена да буде противтежа скупштинској већини и средство утицаја краља на државну политику. Што се тиче Народне скупштине, она је бирана општим, једнаким и непосредним гласањем, с тим да су бирачко право уживали југословенски држављани осим активних официра, подофицира и војника под заставом и активних државних чиновника који нису уживали пасивно бирачко право, да се кандидују за сенаторе и народне посланике. За разлику од Видовданског устава где је Народна скупштина уживала широко право законодавне иницијативе, сада по Септембарском уставу је оно сужено. Тако право подношења законског предлога припада сваком члану Народног представништва чији предлог писмено подржи најмање петина чланова Сената односно Народне скупштине. У духу равноправности домова, и Сенат и Скупштина располажу једнаким правом законодавне иницијативе тако да се законски предлог који усваја Скупштина упућује Сенату на усвајање и обрнуто па се за пуноправно доношење закона тражи да га усвоје у истоветном тексту оба дома. Краљева законска иницијатива се реализује преко појединих министара а због краљеве неодговорности и све његове акте премапотписије надлежни министар, односно Министарски савет, при чему влада по правилу и предлаже те акте. Управну власт врши краљ преко Министарског савета који сачињавају председник и министри које именује и разрешава по својој вољи. Тако је влада била у потпуности под краљевим утицајем па министри нису одговарали пред Народном скупштином, већ једино пред краљем од кога су једино зависили. Поред ове одговорности, министри су и кривично одговорни по оптужби краља и Народне скупштине за повреде Устава и закона учињене у вршењу службене дужности. Министарски савет је вршио управну власт и био овлашћен да издаје уредбе за примену закона, док је уредбе са законском снагом могао да издаје само краљ. Он је био овлашћен да привремено и суспендује уставне и законске прописе у случају рата, мобилизације, нереда и побуне који доводе у питање